

altsaa kun et Mindretal af de arbejdsløse, der er blevet hjulpet, og det er et lille Mindretal af Arbejdsløshedskasserne, der overhovedet har ment, at de havde økonomisk Evne til at anvende Loven af 31. Marts 1926.

Under disse Forhold har jeg anset det for rigtigst paa ny at gøre et Forsøg paa, om man ikke kunde komme videre end til det, der fastsattes i Loven af 31. Marts, og jeg har derfor i det andet høje Ting indbragt et Lovforslag om Krisehjælp. Jeg indbragte det i Hovedsagen, saaledes som det var blevet vedtaget i Folketinget i Fjor, idet jeg mente, at det paa den Maade vilde have størst Udsigt til at blive gennemført. Under Behandlingen i det andet høje Ting er Lovforslaget undergaaet to Forandringer. Den ene er en lille Forbedring, idet man har ment det rigtigst — hvad et Flertal i det andet Ting har stemt for og jeg har accepteret — ikke at afskære dem, der faar en saadan særlig Krisehjælp, fra ogsaa at faa Tillægshjælp, altsaa Forsørgertillæg og Børnehjælp. Men samtidig ønskede det radikale Venstre, at denne Krisehjælp for begge Vedkommende, baade for Familieforsørgere og for Ikke-Familieforsørgere, skulde nedsættes med 17 pCt. i Henhold til Pristallet. Dette var jeg meget imod, fordi jeg har ment, at paa et saadant Eksistensminimum, som der her er Tale om, kan og bør man ikke med Rette anvende Pristallet. Imidlertid blev det vedtaget ved Sagens anden Behandling i det andet høje Ting, idet to andre Partier foruden det radikale Venstre, nemlig det konservative Folkeparti og Venstre, stemte derfor, en lidt besynderlig Afstemning for øvrigt, fordi det viste sig, at selv om Paragraffen blev ændret i Overensstemmelse med Ændringsforslaget, vilde de to Partier, der stemte for det, dog ikke stemme for selve Paragraffen og heller ikke for Lovforslaget. Det var altsaa nærmest en taktisk Afstemning, om jeg saa maa sige. Man har sagt, at jeg derefter har begaaet en Inkonsekvens — jeg har set det skrevet i forskellige Blade — ved, da Paragraffen var ændret i en Retning, som jeg ikke syntes om, alligevel at anbefale mine Meningsfæller at stemme for den saaledes ændrede Paragraf og selv være med til det. Det er det dog ikke, som jeg ogsaa straks sagde ovre

i Folketinget, for noget saadant har man mangfoldige Eksempler paa i Socialdemokratiets mere end 40-aarige parlamentariske Praksis. Kan man ikke faa alt, hvad man ønsker, kan man i visse Tilfælde nøjes med noget mindre. Jeg havde ikke gjort dette Spørgsmaal til et Kabinetsspørgsmaal, Sagen forelaa ikke ved denne Lov som ved Kriseværnsloven saaledes, at der var nogle Hovedpunkter, hvorom Stats- og Erhvervsministeren havde sagt, at de kunde ikke bortamputeres, de kunde ikke principielt ændres. Det var en anden Sag, men saaledes havde hverken jeg eller hele Ministeriet stillet os med Hensyn til dette Lovforslag. Der skete altsaa en Forbedring af Lovforslaget, som jeg med Glæde gik med til, nemlig den, at disse Folk ogsaa kan faa Tillægshjælp, men ogsaa en Forringelse ved Reduktionen med de 17 pCt. Ja, saa skete der endvidere noget med Paragraffen om, hvem der skal betale Pengene. I Modsætning til i Fjor, da jeg mente, at som Tilstanden den Gang var, kunde det være rimeligt, at Statskassen betalte Halvdelen og Arbejdsløshedsfonden Halvdelen, mente jeg i Aar, at som Forholdet nu var efter en meget langvarig Arbejdsløshed, vilde det være rigtigst, at Statskassen betalte det hele, og det havde jeg faaet Finansministeriets Samtykke til. Det foreslog jeg da, men der blev fra det radikale Venstres Side foreslaaet, at Udgiften skulde deles halvt. Det havde vel heller ikke været et Kabinetsspørgsmaal fra min Side, men paa det Punkt fulgte Folketingets Flertal alligevel Regeringen, saaledes at det efter det nu af Folketinget vedtagne Lovforslag er Statskassen, der bærer hele denne ekstraordinære Udgift.

Som Lovforslaget saaledes kom til at foreligge i det andet høje Ting, kunde jeg anbefale det; mine Meningsfæller stemte for det, det gjorde ogsaa det radikale Venstre, og det foreligger altsaa her for dette høje Ting vedtaget af et Flertal i det andet høje Ting. Og det er af den Art, at selv om det ikke paa det Punkt, jeg har nævnt, tilfredsstiller mig, saa kan der, naar jeg stiller mig paa det Synspunkt, som bør være mit, og som er mit i Øjeblikket, ikke være Tvivl om, at de arbejdsløse — de arbejdsløse, der er allerværst stillede, de, der har brugt baade den vedtægtsmæssige og den fort-